

Τα παιδικά χρόνια του Αγίου Ιακώβου Τσαλίκη (Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=178638>]

Ήρθα και πήρα την ευχή των γονιών μου. Μου είχε πεί «να κάνεις την καρδιά σου βράχο εκεί που θα πας να πάρεις την ευχή τους». Πράγματι παρ' όλο που ο άγιος προκάτοχός σας, ο μακαριστός Παύλος (Βεροίας) μου έκανε προτάσεις δελεαστικές για να μείνω στον τόπο μου, στον τόπο της καταγωγής μου, γιατί εγώ ήδη ζούσα στην Αθήνα, παρ' όλα αυτά η καρδιά μου με τράβηξε σε αυτόν τον αγιασμένο τόπο, σε αυτόν τον άγιο Γέροντα και στους αγίους πατέρες που εγκαταβίωσαν την εποχή εκείνη. Έτσι, ζώντας κοντά του, μας εδιηγείτο καθημερινώς τη ζωή του. Πώς ξεριζωμένος από την αγιοτόκο Μ. Ασία έφτασε στην Ελλάδα, φέρνοντας, κουβαλώντας στην ψυχή του όλη αυτή την αγία παράδοση της Ορθοδοξίας, αλλά και της Ελλάδος που η Ιωνία είναι γη Ελληνική, όπως λέει και το τραγούδι, και επίσης και μια βαρεία παράδοση οικογενειακή, αφού επτά γενεές Ιερομονάχων από το οικογενειακό του δένδρο, ήταν συγγενείς του. Επίσης ένας άγιος, ο οποίος αναδείχθηκε άγιος στον Πανάγιο Τάφο, υπηρετώντας ως έγκλειστος στον Ναό της Αναστάσεως.

Μας έλεγε, λοιπόν, ότι ήλθαν ξεριζωμένοι απ' τα αιματοβαμμένα και άγια χώματα της Μ. Ασίας, φτάσανε λέει στον Πειραιά και όπως γράφουν και τα βιβλία σχετικώς, ακούσανε εκεί όντας στο καράβι, κάποιους λιμενεργάτες του Πειραιώς να βλασφημούν τα Θεία. Η απάντηση της γιαγιάς του και της μητέρας του και όλων σχεδόν ήταν· «καλύτερα να γυρίσουμε πίσω να μας σφάξουν οι Τούρκοι, παρά να ακούμε να βλασφημείται το όνομα της Παναγίας μας και των Αγίων μας. Τέτοια αμαρτία δεν γνωρίζαμε εμείς στον τόπο μας». Η πρώτη τους εγκατάσταση ήταν στην Άμφισσα, στο χωριό Άγιος Γεώργιος. Σε μια αποθήκη, σε μια παράγκα βάλανε πάρα πολλές οικογένειες κι από κεί φαίνεται η κλήση του Θεού στο πρόσωπό του, γιατί όπως λένε οι Άγιοι Πατέρες, όλοι εμείς που φοράμε το τιμημένο ράσο, όλοι που έχουμε μια διακονία στην Εκκλησία μας, όλοι πρέπει να έχουμε την κλήση από τον Θεό και βέβαια εν συνεχεία έπεται η κλίση η προσωπική. Εκεί, λοιπόν, στην παράγκα αυτή, τριών περίπου χρόνων, έφτιαξε ένα αυτοσχέδιο θυμιατήρι, ένα κεραμιδάκι κι έβαζε καρβουνάκι και θυμίαμα και θυμιάτιζε όλες τις οικογένειες που χωρίζονταν μεταξύ τους με κουρελούδες, σεντόνια κ.α. Επίσης δεν ήθελε να παίζει με τα άλλα παιδάκια του χωριού που λέγανε άσχημες κουβέντες. Ήθελε να κάθεται τριών-τεσσάρων χρονών στα πόδια της γιαγιάς του να του αφηγείται ιστορίες και βίους Αγίων και ιστορίες από τον τόπο τους. Όπως επίσης ήθελε να πηγαίνει μαζί της να ανάβουν τα καντηλάκια στα εικονοστάσια και στα εξωκκλήσια της περιοχής.

Τεσσάρων χρονών ήταν όταν ο Θεός τους φανέρωσε τον πατέρα του που είχε μείνει αιχμάλωτος στα βάθη της Μ. Ασίας όπου τον χρησιμοποιούσαν οι Τούρκοι για αγγαρείες φοβερές, επειδή ήταν καλός τεχνίτης. Ήλθε στον τόπο που είχαν εγκατασταθεί και αυτοί. Κατά Θεία Πρόνοια ήρθε. Δεν ήξερε ο άνθρωπος πού βρίσκεται η οικογένειά του. Ούτε αυτοί φυσικά ξέρανε πού βρίσκεται ο καθένας. Η γιαγιά του λέει περνούσε από ένα νεόκτιστο οίκημα. Εκεί δούλευε ως κτίστης ο πατέρας του, άκουσε μια γνώριμη φωνή και λέει· «αυτή είναι η φωνή του Σταύρου του γαμπρού μου». Έτρεξε, τον είδε, αγκαλιάστηκαν κι έτσι η οικογένεια ενώθηκε και ενωμένη ήλθε στα χώματα της βορείου Ευβοίας, στη Φαράκλα, όπου εκεί έδωσαν κτήματα για τους ακτήμονες. Εγκαταστάθηκαν εκεί και ο πατέρας του εργαζόταν και στα κτήματα και στα κτίσματα. Ο μικρός Ιάκωβος συνέχισε την ίδια ζωή με τα εξωκκλήσια και τα εικονοστάσια. Η πρώτη γερόντισσά του ήταν η ίδια η μητέρα του. Η ευλαβέστατη Θεοδώρα ήταν ασκήτρια, έλεγε ο γέροντας Ιάκωβος. Αυτή του έμαθε να νηστεύει, να εγκρατεύεται, να κάνει μετάνοιες, να κάνει δουλειές του σπιτιού, να είναι εργατικός, να μην τεμπελιάζει και του έμαθε να προσέχει πολύ την αγνότητα. Κάποτε, λέγει, που έκανε πολύ κρύο κι έβαλε τα χεράκια του ανάμεσα στα δύο του πόδια για να τα ζεστάνει, η μητέρα για να τον

προφυλάξει απ' οτιδήποτε, του είπε· «παιδί μου, βγάλε τα χεράκια σου από κεί. Όσοι βάζουν τα χεράκια τους εκεί χτικιάζουν και οι γονείς τους αρρωσταίνουν». «Μητέρα -είπε- κρυώνω, γι' αυτό τα βάζω εκεί». Κι εκείνη μου έπλεξε μάλλινα γαντάκια και μου είπε· «όταν θα κρυώνεις, θα βάζεις τα χεράκια σου μέσα στα γαντάκια αυτά και θα αποφεύγεις οποιαδήποτε άλλη κίνηση».

(συνεχίζεται)